

La Pontul Euxin

Danut Cepoi

Era atât de liniște, încât
chiar și pescărușii gălăgioși din fire
treceau pe deasupra noastră planând.
Le era și lor teamă de monstruoasa noastră tăcere
fără sfârșit.

Era atâta tăcere, că nici valurile nu mai unduiau,
rămăseseră toate încremenite
ca-ntr-o fotografie cu stropi de diamant
rămași suspendați între eter
și marea lucie ca o pojghiță de gheață.

Doar tăcerea vorbea despre noi
iar noi îi ascultam fermecați povestea.
Povestea ei, povestea noastră, pe care
o așteptăm și azi să se întoarcă acolo
la noi, pe malul mării. La Pontul Euxin.